החולד

כשרק הופיעה גבשושית האדמה הראשונה בקצה היער, תושבי היער שאלו זה את זה: "הייתכן שיש לנו שכן חדש?"
הארנבים, המרמיטות והנחשים דאגו קצת. הם בנו את בתיהם באדמה. אבל אפילו הזהבנים רצו לדעת בדיוק מה קורה. אף אחד מהם לא הכיר עדיין את החולד. הם ראו אמנם את סימני התעלות באחו, בהן החולדים בנו את מנהרותיהם. הם גם ידעו שכאשר החולד בונה את המנהרה הוא חייב מדי פעם לפתוח פתח בדשא כדי לזרוק החוצה את האדמה. הגבשושית נראתה בדיוק כמו אלה שבאחו, לכן הם החליטו שאמנם הגיע חולד לאזור.
אם כך, הרי מישהו צריך ללכת, לבקר ולהכיר אותו. אך איך לעשות זאת?
מר סנאי האדום אמר: "אתם, שכל כך יפה יודעים לחפור, למה שלא תלכו למצוא אותו?"
"נכון" צייצו מיד הציפורים "זו תוכנית טובה."
אבל מר סנאי האדום חייך לאישתו ואמר: "אני חושש שאף אחד מהידידים שלנו לא יצליח להשיג את החולד. את יודעת שהוא מהיר מאוד. אם הם יעקבו אחריו, לא יתפסו אותו לעולם."
"אז אולי יחפרו עוד לפני המקום אליו הוא אמור להגיע" אמרה אישתו.
"והחולד ימצא דרך אחרת, בלי שידע ששם מחכים לו ידידים."
"אז אולי לפתוח אחת המנהרות שלו ולחפש אותו בהן" אמרה הגברת, שלא אהבה לוותר על הרעיונות שלה.
"כן" קרא הנקר הצעיר "שהמרמיטה ילך אחריו. הוא בוודאי לא שמן מדי בשביל זה."
אין ספק שמר מרמיטה נראה כבר מזמן בעל גוף שמן מדי. לכן חשבו שהוא יתרגז מההערה הזו. ואולי הוא באמת כעס. הארנבים היו בטוחים בכך. הם אמרו שהם ראו זאת לפי תנועת הזנב שלו. אך המרמיטה הרי בא ממשפחה מכובדת, ואנשים מחונכים טוב לא אומרים דברים לא נעימים גם כשמרגיזים אותם. הוא סרק את פרוותו בציפורניו ואמר בקידה קלה: "אילו הייתה לי הגזרה של ידידתי הטובה מרת סנאית האדומה, הייתי ברצון

עושה כפי שהיא הציעה."
וזה היה באמת הדבר הנכון והחכם מצד המרמיטה לומר, במקום לנהום: "מה היא יודעת על חפירה באדמה! אנחנו גדולים מדי לחפור במנהרות כאלה." ועכשיו הגברת הסנאית האדומה הייתה מרוצה, למרות שתוכניתה לא התבצעה.
הלילה הגברת מרמיטה אמרה לבעלה: "לא ידעתי שאתה מעריץ את הגברת סנאית האדומה." והוא ענה: "מה? מעריץ? היא אמנם נראית נחמדה ואני רוצה להיות מנומס כלפיה. יש לי עסקים משותפים עם בעלה. אך למען האמת אני מעדיף בעלות גוף רחב יותר. לעולם לא הייתי מתחתן עם אישה רזה ואני מאוד מרוצה לראות שאת, חביבתי, עולה במשקל." וזה מוכיח, כמה חכם היה מר מרמיטה.
אותו הלילה קרה שהחולד יצא מהמנהרה שלו, והתרוצץ בדשא. מר מרמיטה ראה אותו ובירך אותו לשלום. "אנו מאוד מרוצים שבאת" אמר "תראה שכאן אזור נחמד, והתושבים ידידותיים מאוד."
"אני שמח שזה כך" אמר מר חולד "אין כל טעם להיות נרגן, אבל באחו הזה מצאתי את השכנים הגרועים ביותר שיכלו רק להיות. נשארתי כמה שרק יכולתי, ואז יצאתי."
"אני מצטער על כך" אמר המרמיטה "תמיד חשבתי שכאן מקום נחמד לחיות בו." הוא התחיל להשתומם ולחשוב איזה מין חיה זו החולד. לא היה לו נעים לשמוע דברים כאלה מהתושב החדש. לפעמים אמנם צריך לומר דברים לא נעימים, אבל לא נראה לו שזו ההזדמנות המתאימה.
"כן" אמר החולד "אתה צריך לחיות עם אנשים כדי להכירם. מובן שאנו החולדים לא מתיידדים עם חרקים. אנו תמיד שמחים למצוא אותם תחת האדמה, אך הם לא נראים מרוצים כשפוגשים אותנו. זה מובן כשזוכרים איזה רעבתנים הם החולדים. ידידות היא ידידות, אבל על קיבה ריקה קשה לעמוד בפני פיתוי. אך אין הרי כל סיבה לכך שהאילנית או הנחש הטבעות ישנאו אותי."
"ואתה בטוח שהם שונאים אותך?"
"בוודאי. אני זוכר שאתמול רציתי לשוחח עם נחש הטבעות וביקשתי שיצא מהחור שלו לטייל איתי באור הירח. אבל הוא לא בא."
"ומה הוא אמר?" שאל המרמיטה.
"אף מילה. תאר לעצמך איזה בושה הייתה זו לעמוד כאן ולקרוא ולקרוא ולא לקבל כל תשובה."

"אולי הוא לא היה בבית?" אמר המרמיטה.
"זה בדיוק מה שהוא אמר, כששאלתי אותו. אמר שהיה אז במורד הנהר. כאילו שאאמין לו! אבל הוא ראה שלא יכול לרמות אותי, כי אחרי שאמרתי מה אני חושב עליו הוא התפתל וברח בלי מילה."
"ובכל זאת הוא לא כל כך נבזה כמו האילנית" המשיך החולד אחרי הפסקה, בה המרמיטה רק התאפק כדי לא לצחוק. המרמיטה סיפר אחר כך שזה היה המראה המשעשע ביותר לראות את החולד רץ אנה ואנה באור הירח, כשהוא עוצר מדי פעם ומקלל את תושבי האזור. הזנב שלו רעד ותנועת כפות רגליו הורודות, גדולות ומתאימות כל כך לחפירה, הראו כמה הוא מרוגז.
"אספר לך על האילנית" המשיך החולד "זה אחד היצורים שנראים כל כך מנומסים ובעלי לב טוב. אני לא יכול לסבול אותם. צריך להיות ממש שחקן טוב כדי להראות כך. סיפרתי לה מה אני חושב על נחש הטבעות והיא הזדקפה ואמרה: 'סלח לי, אבל הנחש הזה הוא ידיד מיוחד שלי, ולא אסבול שידברו עליו כך.'
אני חושב שנתתי לה שעור לדוגמה. אמרתי לה שהיא בדיוק כזו שתאהב את נחש הטבעות ואני מאחל להם כל טוב, אבל אני לא רוצה כל קשר איתם."
"עבר רק זמן קצר והתחילו בעיות עם הבניה שלי. בכל מקום בו ניסיתי לחפור, היה כבר חולד אחר שחפר לפני."
"ואז נאלצת ללכת למקום אחר, כמובן?" אמר המרמיטה.
"אינני יודע למה!" זעק החולד "באמת! יש לי בדיוק אותה הזכות לחפור במקום כלשהו, ואמרתי להם זאת, והם הלכו להם. חולד אחד היה כל כך לא מנומס שטען כי גם לו יש זכות לחפור בכל מקום. הייתי צריך לשכנע אותו בכמה נשיכות טובות, עד שהבין את טעותו..
בכל מקום יש כאן אנשים נבזים.. אבל למה אתה כבר הולך? חשבתי שנוכל עוד לשוחח קצת."
"הבטחתי להיפגש עם הגברת מרמיטה" ענה מר מרמיטה "ואני חייב ללכת. לילה טוב!" והוא רץ משם.
אחרי זמן מה זוג המרמיטות טיילו באור הירח.
"מה אתה חושב על החולד?" שאלה היא.
"ובכן, יקירתי" ענה בעלה "ובכן.. את יודעת שאני לא אוהב לחוות את דעתי על אחרים ואולי מוטב שלא אגיד לך בדיוק מה אני חושב עליו. הוא דמות

מוזרה ואני לא אוהב כאלה שלא מביטים לי ישר בעיניים. אולי אין זו אשמתו, כי הפרווה מכסה את העיניים שלו והאוזניים שלו בתוך ראשו. אבל למען האמת עוד לא ראיתי פרצוף שנראה כל כך לא נעים. הוא הסתבך בצרות עם השכנים שלו ומי שלא מצליח לחיות בשלום במקום אחד, לא יצליח כך גם במקום אחר. הוא תמיד מדבר על זכויותיו ועל מה שהוא חושב.."

"אמרת מספיק" הפסיקה אותו הגברת מרמיטה "איש לא אוהב את מי שמדבר תמיד על 'זכויות' שלו. וכזה לעולם לא ייהנה מהחיים. כמה חבל!" היא נענעה בשומנים שלה "ואני תכננתי שיתחתן ויהיה לו משק בית נאה ולנו יהיה שכן חדש נחמד."